

Franz.

Ganz un gar nitt! ... obscho Dü mich glaüb nitt gross thàtsch z'ruckhalte ... mit allem dem, los, Kàtele, wàr's besser, wenn Dü mir thàtsch jetz emol ufrichtig nei sage, wenn Dü mich nitt hirothe witt ...

Kàtele (fir sich).

Er weisst's un will mich mache z'refüsiere!

Franz.

's wàr awer g'wiss schad, denn mir thàte doch g'wiss glicklig werde mitnander ...

Kàtele (fir sich).

Nei ... er weisst's nitt!

Franz.

Ich uf jedefall refüsier nitt ...

Kàtele (fir sich).

Doch, er weisst's!

Franz.

Wil ich weiss, ass uns're-n-Eltre Freid dra hätte, un wil ich Dich gern ha.

Kàtele (fir sich).

Décidément, er weisst's nitt! ... ich will ne jetz scho mache refüsiere! (lüt) los, Franz, ich will scho, awer ich müess Dir g'steh, ass ich e famos eigesinniger Charakter ha.

Franz.

Ah so!

Kàtele.

Un jalouse bin i! ... (se geht mit dr Füst uf en los) ich thàt Dich grad verkratze, wenn Dü nur uf d'Site thàtsch lüege! ...

G'sang.

Wenn ich will in d'Eh',
Müess es immer geh
Tàglic bi uns zwei
No mim Kopf allei.
Ich will 's G'setz üsgà,
Niene derf nit g'schàh,
Vor ebb ich derzüe
«Jo» sage thüe.

Un kei Schritt als meh
Derf mi Mann üsgeh,
Vor ebb ich derzüe
«Jo» sage thüe.

Mitnander.

Franz.

Das isch licht z'versteh,
Ich verzicht uf d'Eh',
's brücht nit meh derzüe,
Ich weiss genüe!

Franz.

So ... so! ... (fir sich) ich sieh jetz scho, was los isch ... se hat 's Geld lieber as mich ...

IV. Uftritt.

D'Gliche, Walther.

Walther (kunnt hinte-n-ine).

Was hör i ... ich glaüb, ihr dispetiere mitnander? ...

Franz.

Dü kunnsch grad recht, Oncle ... ich ha-n-ebbes mit Dir z'rede ... grad hat mr 's Kàtele verzählt, was es fir e schlechter Charakter hat ... hingege müess ich